

N:o 26.

Af herr **O. A. Ericsson** i Ofvannýra, med anledning af *Kungl. Maj:ts proposition angående omorganisation af arméns musikpersonal.*

Då 1901 års härordning var förenål för behandling inom Riksdagen, hade man en allmän känsla af att arméns musikpersonal var mycket drygt och rundligt tilltagen. En minskning, dock helt obetydlig, blef vidtagen. Den inskränkte sig till sammanlagdt 16 musiksergeanter.

I årets statsverksproposition föreligger nu ett förslag till omorganisation af arméns musikpersonal, och däraf framgår, glädjande nog, att 1901 års härordning och därtill hörande stater af personal och hästar icke betraktas såsom något, hvaruti ändring icke skulle kunna äga rum.

Enligt beräkning skulle de sammanlagda kostnaderna för den föreslagna organisationen af arméns musikpersonal belöpa sig till 1,258,675 kronor 38 öre, däraf i statsmedel 1,238,200 kronor, hvilka statsrådet och chefen för landtförsvarsdepartementet tror kunna nedbringas till 1,224,000 kronor. Detta belopp utgör $\frac{1}{35}$ à $\frac{1}{36}$ af den för år 1905 föreslagna ordinarie utgiftsstaten under fjärde hufvudtiteln, och det öfverstiger aflöningskostnaderna för fyra vanliga infanteriregementen enligt 1905 års förslagsstater.

Man torde med skäl kunna draga i tvifvelsmål, huruvida hela denna musikpersonal, tillsammans 1,412 man, är erforderlig för krigsbehovet. Det är detta behof, som, med iakttagande af att ett visst antal spel äfven kan utbildas bland beväringmännen, borde vara bestämmande för fredsorganisationen. I fält torde man kunna nöja sig med en signalist (hornblåsare, trumpetare) på hvarje kompani, skvadron eller batteri. Om man därtill lägger de signalister, som bataljons- och högre chefer behöfva, torde den föreslagna musikstyrkan i fred icke blott täcka krigsbehovet, utan

Bih. till Riksd. Prot. 1904. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 13 Häft. (N:is 26, 27).

äfven lämna ett afsevärdt öfverskott, synnerligast då, såsom redan nu sker, reservspel utbildas under beväringsskolorna.

Medförandet af harmonimusik i fält torde vara mera till besvär än gagn. De tider äro förbi, då man gick till anfall med »flygande fanor och klingande spel». I stridslarmet på ett nutida stridsfält med de stora fronterna höres harmonimusiken knappast ett par hundra meter. Är det nödvändigt att gifva signal till anfall, tränga hornblåsarnes signaler vida bättre igenom än harmonimusik med trumslag. Från boerkriget har man icke hört omtalas, att musiken spelat någon särskild roll.

Då vi icke hafva råd att i fred på militärstaten aflöna och underhålla personal, som icke behöfves i krig, och då det är angeläget att nedbringa de alltjämt stigande utgifterna under fjärde hufvudtiteln, får jag härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen, med afslag å det föreliggande förslaget till omorganisation af arméns musikpersonal, ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t till nästa Riksdag framlägga förnyadt förslag till ordnande af nämnda personal, i syfte att kostnaderna för densamma måtte väsentligen nedbringas, samt att för ändamålet vid förslagens uppgörande hänsyn måtte tagas därtill, att äfven beväringssmän utbildas till signalister och att i öfrigt musikpersonalens styrka bestämmes endast efter de fordringar, som krigsbehovet oundgängligen uppställer.

Stockholm den 25 januari 1904.

Ollas A. Ericsson.
